

Fragments d'una entrevista amb Tony Cragg

Robert Hopper, Director, Henry Moore Sculpture Trust

5 de novembre de 1996

Robert Hopper: Una de les preguntes més interessants avui és, què és l'escultura? Què pot ser escultura? Fins a cert punt, el treball en l'estudi de l'artista defineix el que és i el que no és acceptat com a art.

Tony Cragg: Per a mi és molt senzill. Al meu parer hi ha tres categories d'objectes en el món. Així com hi ha temes per a l'art. Hi ha el paisatge, l'estructura bàsica en què vivim, sigui aquesta un paisatge que veiem a través de la finestra, la superfície d'aquest planeta, o el sòl de la mar, o la superfície de la lluna, o potser algun paisatge molecular o nuclear - així que hi ha un marc més ampli per al que podem anomenar paisatge. Després ve la figura, clàssicament la figura humana, però jo estendria la idea de figura per incloure la figura de qualsevol altre organisme - el cavall, la serp, la formiga, el microbi. Així, tenim el rang més gran de figures que hi ha a la definició més àmplia possible de paisatge.

Després, òbviament, hi ha un tercer grup d'objectes, objectes que els organismes mateixos produeixen com ajudes per sobreviure en qualsevol tipus de paisatge. Aquesta producció, que inclou la producció industrial dels humans, em va ser recentment descrita pel Dr. Alain Prochainz com una secreció, bàsicament idèntica a la de productes metabòlics com ara els enzims i les hormones. Això inclou els vestits que fem servir, les cadires sobre les quals ens vam asseure, la taula sobre el qual estem aturats, l'habitació, la casa i la ciutat en la qual estem. Totes aquestes estructures són una mena de secreció que facilita la nostra supervivència. I això és el que anomenem cultura.

Aquesta producció humana es va tornar especialment important fa 100 anys en termes del seu contingut o tema artístic. Les pintures de Van Gogh són plenes d'un ambient creat per l'ésser humà; l'expressió de les figures va ser modificada per una població d'objectes acompanyants. Molts altres artistes es van enfrontar a això mateix. Però realment va arribar a un punt crític quan Duchamp va presentar el seu *Urinari*, introduint un tercer grup que ja no és la natura morta tradicional, sinó en tant que objectes d'art en el seu propi dret.

Figura 1: Tony Cragg al seu estudi. Font: Artflyer

Prèviament a aquesta categoria de paisatge, figura i natura morta, jo sentia que els objectes humans havien tingut un paper menys important, però per a finals del segle XIX, immersos en la collita de la revolució industrial, va ser necessari donar-los un paper preponderant. Duchamp va introduir els objectes industrials com a possibles portadors d'important i complexa informació. Això ho va fer com un gest anti-burgès, amb intencions de xocar i provocar.

Figura 2: Estudi de Tony Cragg. Font: Artflyer

En fer-ho, va donar un gran pas en el procés nominatiu, el bateig de nous materials i objectes que podien ser utilitzats per fer art. Una preocupació per a molts artistes d'aquest segle va ser el descobriment de nous materials i amb cada nou material, una nova tècnica. I després, hi ha tot tipus de continguts que han estat introduïts a l'art i moltes noves formes i possibilitats formals -com el vídeo, la instal·lació,

el happening i l'esdeveniment. Cent anys de nominació s'han cobert moltes possibilitats. Avui dia veiem cada vegada menys escultors tractant de descobrir un nou material; ara estem interessats en aspectes relacionats amb empaquetatges i presentació.

No obstant això, un procés important i significatiu s'ha dut a terme. A la fi del segle passat encara existia un gran món del no-art, un món per fora de les fronteres de l'art. Això incloïa molts materials i la majoria dels objectes. Hi havia pocs materials amb què es podia fer escultura. Ara no hi ha gairebé res que no hagi estat usat per fer escultura i per tant no hi ha límits per al que pugui ser l'escultura.

Figura 3: Instantània de treball escultòric a l'estudi de Tony Cragg. Font: Artflyer

He desenvolupat una creença particular en la creació escultòrica que crec que li dona la seva principal i més important rol. El que m'interessa és la forma en què treballem amb materials com el bolígraf i el paper, o un tros d'argila, o qualsevol altre material, i mentre treballem amb aquest material, aquest sembla suggerir-nos coses portant-nos a crear obres que mai havíem pensat i permetent-nos sentir emocions i idees que no haguéssim pogut tenir d'una altra manera i que, definitivament, no haguéssim tingut en estar asseguts en una cantonada conceptualitzant. Això succeeix quan les persones estan fent escultura. Prenguem com a exemple un tros d'argila que podria ser trobat a cent metres d'aquí i dos metres sota terra. Quan jo em moc l'argila es mou i veiem certes coses que se suggereixen, després em moc novament i aquesta es mou una altra vegada donant així inici a un diàleg -un diàleg amb un tros mut d'argila!

El desenvolupament del material que va sorgir amb el Big Bang va començar com a formes d'energia sota condicions inimaginables que s'han tornat cada vegada més complicades. Després que els àtoms i les molècules es van cristal·litzar a partir d'una sopa nuclear i els elements es van tornar aparents, van aparèixer compostos de pedra que es van tornar orgànics, vius - la qual cosa és igualment difícil d'imaginar - i després el material va començar a pensar. Els éssers humans

són, en un sentit, una forma molt desenvolupada de material. El material 'pensant' és una raresa en aquest Univers. Qualsevol material que s'acosta a nosaltres, qualsevol material que veiem, automàticament es torna més 'intel·ligent' perquè assumeix qualitats metafísiques sumades a les seves qualitats físiques. El material comença a tenir una informació afegida, a tenir una història, a assumir qualitats poètiques. Comença a ser usat en el llenguatge i es converteix en significat i metàfora. Això s'aplica a tots els materials que l'ésser humà toca o amb els quals s'involucra. L'escultura és un exemple extrem d'aquesta situació en la qual un està el seu cos i utilitza materials per pensar amb ells. Això vol dir que un tros mut d'argila pot ser deixat sol en una cambra on una altra persona pot entrar, mirar-ho i immediatament començar a llegir i entendre els missatges complexos que resulten de la seva creació.

Això és el que crec que pot fer l'escultura.